

Væsentligste. Ja, den høitærede Finantsminister mente ganske vist, at der i Virkeligheden var en Nedsættelse efter dette Forslag, fordi han mente, at han ikke kunde stole paa Beregningsmaaden, idet der var flere Tilfælde, hvor Satterne vare blevne satte op, og andre Tilfælde, hvor de vare blevne hævede eller nedsatte, altsaa, Nedsættelsen var sikker, derimod var Forsøgelsen usikker. Dette indrømmer jeg fuldt ud, men dog maa jeg paa den anden Side bemærke, at man jo ved Brændevinskafften, ved at gaa over til Udbyttebeskatningen, vil blive fri for vedvarende Tab, og paa den anden Side er der forskellige Satter, som ere satte ned, Manufakturere, Metaller og Vignende, hvor man venter en forøget Nedgang. Søvrigt skal jeg indrømme, at det er muligt, at Chancen snarere er for, at man har regnet for høit end for lavt. Altsaa, principmæssig kan jeg ikke Andet end indrømme, at den høitærede Finantsminister har Ret i sin Betragtning. Derimod var der en anden Betragtning, som undrede mig Noget, det var den, at Folkethinget skulde have stillet sig særlig umedgjørligt, særlig stædig i denne Sag; det kan jeg ikke indrømme. Ser jeg paa, hvorledes Regjeringen og det Parti, som kaldes Høire, har stillet sig paa dette Punkt, saa var der jo i sin Tid af en foregaaende Finantsminister foreslaaet en Nedsættelse af halvanden Million Kroner; derpaa foreslog den nuværende Finantsminister ifjor en Nedgang af 275,000 Kr., og nu foreslaar man en Dpgang af 280,000 Kr. Jeg kan ikke se, at man fra den Side særlig kan paaberaabe sig Smødekommens, tvertimod, man har mere og mere forøget sine Fordringer. Paa den anden Side kan jeg heller ikke Andet end erkjende, at man fra den anden Side i dette Thing har vist ikke liden Smødekommens. Hvad var den sidste Votering i denne Sag? Da jeg er nyt Medlem, er jeg ikke saa fuldstændig inde i det, men saavidt jeg har kunnet se, foregik den sidste Votering om dette Spørgsmaal i 1875—76, og da hævdede Folkethingets Flertal, at de indirekte Skatter skulde nedsættes med omtrent 5 Millioner. Nu er man dog gaaet ned, saaledes at man synes at ville nøies med 3—4 Millioner. Man kan sige, at det er for Lidt, og det er ogsaa min Mening, men fra Regjeringens og Landstingets Side kan man ikke sige, at man selv er kommen imøde, og at det er de Andre, der ere blevne staaende. Det forekommer mig til en vis Grad, at det Modfatte er Tilfældet. Jeg har søgt at se aldeles upartisk paa disse Tal, og jeg kan ikke faae Andet ud af dem, men jeg skal gaa tilbage til Kompensations-

spørgsmaalet. Jeg tror, at Alle ville indrømme, at Indtægterne ere for store, og det er jo ogsaa en aldeles overordentlig Stigning i Statterne, naar vi se, at de i 1865 indbragte 29½ Million Kr. og nu i 1881—82 ere stegne til henimod 42 Millioner. Det er altsaa en overordentlig stor Stigning. Se vi paa Status, vil jeg her citere, hvad det ærede Medlem for Njøbenhavns Ade Valgtreds (Scharling) har oplyst, at vor Status i Løbet af de sidste 15 Aar er forbedret med 90 Millioner. Det er ikke min egen Dpgjørelse, men det er, hvad det ærede Medlem oplyste. Det er en overordentlig stor Fremgang, og jeg kan ikke indse Andet, end at man er fuldt berettiget til at antage, hvad der ogsaa indrømmes fra de fleste Sider, at vore Statter ere for store, at vor Beholdning er for stor, og at vor finantsielle Tilstand er saaledes, at den i og for sig meget godt kunde finde taale endog en betydelig Nedsættelse. Men, siges dog, der er disse store Reformere, som ere ønskelige, men som paa Grund af, at Tilstanden ikke er normal, ikke have kunnet gennemføres. Der er Retsreformer, Hjælp til Kommunerne, Hjælp til Arbejderne og fremfor Alt Forsvarssagen. Naar disse Reformere gennemføres, ville de fuldt ud optage de tilstedeværende Statter og den tilstedeværende Formue. Ja, det er jo muligt, men det forekommer mig dog at være en temmelig løs Grund at staa paa, at tage Hensyn til alle disse store Udgifter, som endnu ikke ere bevilgede, og som der desværre ikke synes at være syn-derlig Udfigt til at faae bevilgede — jeg siger: desværre; thi jeg for mit Vedkommende sætter megen Pris paa flere af disse Udgifter, særlig ogsaa Forsvarsudgifterne. Det forekommer mig nu dog, at, naar man nu sætter Pris paa disse Reformere, kan jeg ikke Andet end erkjende Rigtigheden af, hvad der er blevet sagt i det andet Thing, at det er et underlig psykologisk Feilsyn, at man ved at negte at gaa ind paa denne Reform tror at kunne tvinge, formaa Bevillingsmagten til at føre disse andre store Reformere igennem. Jeg kan ikke se Andet, end at det er fuldstændig rigtigt, at det er et høit uheldigt Middel til at opnaa det, man ønsker. Men jeg skal forbigaa dette. Jeg skal se Sagen rent finantsielt, jeg skal betragte Kompensationsspørgsmaalet fra en rent finantsiel Side. Finantsielt set, ligger der, forekommer det mig, to Ting i Kompensationsforholdet. Der ligger det, at man vil lette Fremtiden Gjennemførelsen af disse store Reformere, og at man vil have lagt Mere paa de indirekte Statter. Det er de to Betragtninger, som ligge til Grund derfor, saaledes som jeg